

יעקב־שי שביט

דיפטיכון

תל אביב 2001

לפעמים קצ־רוח נרָגן
 לפעמים תבונת ארְך־רוח
 ואדוּה של חמדה וחדוּה על הים
 מרחפת חרש ברוח

גלינו גלו, והמים
 עמקו כמו מצלול גוניהם
 כמו מגון מקצבים ונעימות על נושא
 שהורה בימים ההם

ג'וערה 51

אין מה לדבר:
 אחר-כך שוב לא היו
 התעלסיות בראשית כּאֵלה.
 האהבה צמחה והתעדנה והשביתה
 אבל בציר כמו אז לא ראָתה
 עוד האדמה
 כל ענב – תמר
 ותוכו כפרץ מעין שנבקע
 הכוכבים ממסלותם רואים
 ומשתאים.

אֲשֶׁר לָנוּ
סְגֻלָּוֹת הָעֵנָב בְּעֵינֵינוּ מֵאֵז
וְעִסְסוֹ הַמֶּקֶר
כִּבְרַת חֲמָשִׁים שָׁנָה, פְּשׁוּט
אֵין מֵה לְדַבֵּר

דִּו סַתְרִים

הַמְלִים שְׁלַחֲשֵׁתִי לָךְ
הַמְלִים שְׁהַחֲרַשְׁתִּי
כִּלְוֹן כְּתוּבוֹת בְּחֶלֶב עַל דְּפִי עוֹרֶךְ.
כְּשֶׁתְּחַבְּקֵינִי הָעֶרֶב
כְּשִׁיחַם
אָשׁוּב וְאֶקְרָא לָךְ דָּף דָּף אֶת
סֵפֶר שִׁירֶיךָ